

A TABERNÁKULUM ELŐTT

Szent Pál megrendítően szép és mély tanítását fontolgatom, Uram. „Ugyanaz a lelkület legyen bennetek, amely Krisztus Jézusban volt...” (Fil 2,5-11). Próbálok behatolni e titok mélységébe. Itt előtted térdelve, megrendít a kettős csoda: hogy emberré lettél és kenyérszínbe rejtőztél.

Ízlelgetem a szentpáli szavakat, szeretném megérteni, életembe építeni őket. Ugyanaz a lelkület... E lelkület életetője az alázat. Mérhetetlen alázat. Az Istent emberré tevő alázat... — Ég a földdel, Teremtő a teremtménnyel hogyan egyeztethető? Áthidalhatatlan távolság. Mélységes leereszkedés... Szabadság. Ilyen szabadsággal csak Isten rendelkezik. Ez a szeretet szabadsága... Mindent fölrad. Az Istennel való egyenlőséghez sem ragaszkodik. Kiüresíti önmagát az embernek, a szolga alakjának felvételére. Értelmünk itt megtorpan. Olyan mély ez a titok, hogy szinte képtelenek vagyunk hosszabban foglalkozni vele. Végességünk tudatára ébreszt. Az Isten alázata majdhogy megsemmisít. Pedig e kettős titok lehetne szentséglátogatásaink döbbenete... Akkor nem úgy viselkednénk templomaiban, mintha nem is tudnánk erről. Teljesen nem tudjuk felfogni. De lelkületed elsajátításához szükséges lenne, hogy kicsit belehatoljunk.

Uram, adj üdvös megrendülést alázatod láttán. Adj mindent föláldozó szeretetet. Adj bátorságot, hogy ne féljek a lelkületedtől... A kiüresítéstől... Látod, mily görcsösen ragaszkodunk „kincseinkhez”. Jobban mint Hozzád. Félnünk a mélységektől, amelyeket esetleg föltárnál lelkünkben, ha üres volna. A földön akarunk maradni. Biztonságban. Cipeljük ellaposító terheinket. Ha néha fényed után sóvárogva betévedünk Hozzád, magunkkal vonsozljuk. Pedig üresen kellene Eléd térdelnünk, hogy az isteni lelkület belénk áramolhasson. Te is csak úgy tudtál magadra venni minden emberit — kivéve a bűnt —, hogy kiüresítetted magad.

Néha segítsz nekünk, Uram. Kifosztasz, elveszed a féltve őrzött „kincseket”. Neheztelünk is Rád, míg be nem látjuk, hogy ezzel segíteni akarsz rajtunk: helyükbe valami értéket kapunk. Add, hogy nyugodtan odaadjam a kincseknek vélt terheket és bőkezűen osztogassam a Tőled kapott igazi kincseket. Tégy üressé magamtól és tölts be a Te lelkületeddel. Isteni alázatod, halálig való engedelmisséged hassa át lelkemet. Amen. Alexia

LEVELEK A MISSZIÓKBÓL

Levelek Brazíliából:

Ísmét ugartörés három új missziós állomáson.

Nyolc évenként búcsút mondok már kiépített missziós telepemnek s felkínálom szerény erőmet Anyaszentegyházunknak, készen oda menni, ahol még elhagyottabb a misszió, nagyobb a szegénység és égetőbb a paphiány. Ezért emlegette már többször is püspök atyánk: „László atya különös hivatást kapott Istentől az eddig elhanyagolt állomások felépítésére.”